

[Hans Hedtoft.]

misbruges — det kan enhver parlamentarisk Beføjelse —, men der findes i et demokratisk Land ganske effektive Midler til at stoppe en Regering eller et Parti, der paa urimelig Maade udnytter en saadan Beføjelse.

Den højtærede Statsminister sagde, at jeg tog fejl, naar jeg komplimenterende havde fremhævet, at der var behagelig lidt Venstrepolitik i Programerklæringen. Han understregede, at det kendte han bedre og havde mere Indflydelse paa end jeg. Det sidste være indrømmet! Men hvor stor Forskellen er paa Venstre under Madsen-Mygdals og den nuværende Statsministers Ledelse, det maa vi vente at tage Stilling til, til vi har set lidt flere Handlinger fra Regeringens Side. Sagen er jo den, at Regeringen med den nuværende politiske Magtkonstellation ikke kan føre Venstrepolitik, selv om den gerne vilde. Problemet er altsaa, i hvor høj Grad Regeringen i Programerklæringens politiske og sociale Maalsætning har gjort en Dyd af Nødvendigheden, og det maa jeg vente med at fælde Dom over til senere.

Jeg vil dog allerede nu tilføje, at Starten synes mig ikke god. Hvorfor i Alverden viste Regeringen ikke lidt mere Forstaaelse og lidt mere god Vilje over for Oppositionen ved Behandlingen af Arbejdsløsheds- og Arbejdsfordelingsloven? Hvorfor sagde Regeringen ikke straks, at Folketinget maa have rigelig Tid til at behandle og tage Stilling til de mange udviklede Problemer, der er forbundet med Ændringer i denne Lovgivning, i Stedet for at søge at stikke denne Julegave ud til de arbejdsløse og arbejdsfordelte Landsmænd? Havde den højtærede Statsminister lyttet til de mange gode Raad, han har faaet bogstavelig gennem de sidste Maaneder, ogsaa i den Samlingsregering, der traadte tilbage, var den nye Arbejds- og Socialminister ikke kommet i den ydmygende Situation forleden Dag at maatte foreslaa Loven forlænget til 31. Januar.

Om de direkte Spørgsmaal, den højtærede Statsminister stillede mig og mit Parti, skal jeg nu gøre nogle Bemærkninger. Jeg brugte i min Ordførelse en Vending, som har forarget den højtærede Statsminister. Jeg sagde, at Venstres Talere under Valgkampen søgte at vinde Stemmer paa, at de ikke vilde Eengangsskat, ikke vilde Restriktioner, ikke vilde Kontrol, og denne Agitation var især bestemt af Købmandsstandens og Importørernes snævrreste, egoistiske Interesser. Den højtærede

Statsminister lader første Del af min Paa-stand staa uimodsaagt, men benægter, at Købmænd og Importører har bestemt Venstres Politik. Det er naturligvis rigtigt, jeg burde have sagt, at Venstres Politik var en Appel til Købmænds og Importørers snævrreste Interesser. Det var nemlig hele den Agitation, der søgte at fremkalde det Indtryk, at blot der kom et andet politisk Styre, saa ophævedes Restriktionerne — en Agitation, som Venstre ikke var ene om at føre.

Det næste Spørgsmaal om Boligbyggeriet var overflødigt. Det er nemlig helt urigtigt, naar den højtærede Statsminister antyder, at jeg har forvansket Programerklæringens Ord om dette Punkt. Jeg har sagt, at saafremt Ligestillingen mellem privat og socialt Boligbyggeri kommer til at bestaa i, at Laanegrænsen og Rentenedsættelsen bliver den samme, saa vil Følgen blive, at det private Byggeri her i Landet bliver langt bedre stillet end det sociale. Dette er uimodsigeligt, højtærede Statsminister, fordi der som bekendt er paalagt det sociale Byggeri en Række Forpligtelser, der ikke paahviler det private.

Baade den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen har beskæftiget sig med mine Bemærkninger om Købmandsregningen i Forbindelse med den bebudede Brugsforeningsbeskatning. Jeg skal hertil blot bemærke følgende: Programtalens Ord om Beskatning af Brugsforeninger paa lige Vilkaar med den private Handel blev vist af alle forstaaet som sigtende til en Beskatning af Brugsforeninger uden Hensyn til, om de var Medlemsforeninger eller ej. Det skulde glæde mig, om der er ment noget andet, men af det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersens Udtalelser fremgik jo ordret, at Venstre nu stod paa en helt anden Linie end for 30 Aar siden.

Da Brugsforeninger, der handler uden for Medlemskredsen, altid har været beskattet, maa man gaa ud fra, at den „helt anden Linie“, han talte om, netop tager Sigte paa rene Medlemsforeninger. Det er paa dette Omraade, Venstre har sænket Fanen. Den midlertidige Beskatning af Medlemsforeninger, der indførtes i 1940 af alle Partier, tog Hensyn til disse Brugsforeningers særlige Karakter, og det er en ganske anden Beskatningsform end den, der gælder for Privathandelen. Men Venstre vil indføre en Beskatning af Brugsforeninger paa lige Vilkaar med Privathandelen. Her ligger den betydningsfulde Forskel, og jeg tror, Forholdet er betegnet rigtigt, naar jeg har sagt, at Købmandsregningen er forfalden til Betaling.